

Mijn vrouw Liz is van de trap gevallen...

Zoiets gebeurt overal, en meestal onverwacht.

Die avond ging ze nog snel wat papieren in orde brengen en rond 22:00 stopte ze. Haar gedachten waren nog bij haar werk toen ze de trap afstapte. Die laatste trede; daar had ze niet op gerekend. Ze dacht: ik sta op de begane grond. Maar dat was niet zo.

Ze schoof onderuit en knalde met staartbeen tegen een bedrand. Twee onderste ruggenwervels waren hiertegen niet bestand. Bewegen kon ze niet meer van de pijn. In de hoop de nacht te overleven slikte ze enkele pijnstillers.

Na enkele dagen betekende bewegen nog veel pijn. Een fotootje maken in de kliniek werd een hels avontuur. Het verdicht luidde: Rusten, mevrouw. Uiteraard, iets anders kon ze niet.

Maar het betert. Ze kan al wat stappen, en moet een soort gareel dragen opdat de rug niet zou belast worden.

Voor mij als echtgenoot is dit hele verhaal een les in goede tijden, slechte tijden. Normaal eet ik 's ochtends weinig. Maar zonder iets, dat gaat niet.

Ik moet nu zelf voor koffie of thee zorgen en bovendien ook de vrouw voorzien van wat ze zoal nodig heeft. In het begin stelde ze niet al te veel eisen maar naarmate de verveling toesloeg hoorde ik: Breng me maar eens dit en kijk eens of je dat niet kan doen. Stop eens wat was in de wasmachine. Ja, OK, maar op welk knopje moet ik dan drukken? En lakens waar liggen die? Je komt tot de conclusie dat je geen trui meer hebt en het is koud.

Nu is het nog veel en regelmatig gaan liggen en tussendoor die dingen doen die in onze moderne maatschappij noodzakelijk zijn maar die geen rekening houden met individuele problemen.

Een identiteitskaart afhalen op het gemeentehuis bijvoorbeeld. Neem dan een taxi mevrouw. Jammaar daar kan ik niet in. Laat je dan brengen met een ambulance. Pardon? Euh, ik weet het ook niet hoor.

Onze maatschappij is opgebouwd rond de grootste gemene deler en niet op de uitzonderingen.

In ons leven is het soms goed dat we eens met onze neus op onsterfelijkheid worden gedrukt. Het is goed dat je eens beseft dat pijn ook deel uitmaakt van leven. En dat we op zijn minst zouden

moeten blij zijn van in vrede en in relatieve gezondheid te kunnen rondhuppelen.

Zakelijke belangen en al het materiele kan je van de ene dag op de andere in de prullenbak kieperen omdat je fysiek niet meer bekwaam bent om nog iets te doen. Het is een les in nederigheid.

Soms is dan een klein beetje echte aandacht schenken aan je partner het bewijs van een sprankeltje liefde. Om maar eens een zwaarwegend woord te gebruiken. Melk vergeten bij de koffie? Ik breng dat wel even. Neen, het is niet nodig. Jawel, ik breng het toch.

Toen mijn half invalide vrouw terug wat meer mobiel werd ging ze mij een tasje brengen met een kan thee en een koffiekoek bij een bevriende familie in Nederland. Die familie had een bedrijf en mijn vrouw moest om me te bereiken door een montagehal. De eigenaar zag haar. Hij zag ook dat ze een soort steun- korset droeg en pakte prompt de tas uit haar handen met de woorden: "Dat breng ik wel even naar Sam."

Het lijkt slechts een gebaar, maar dit gebaar betekent zoveel. Het betekent dat hij meevoelde met haar miserie. Het gaf mij een heel warm gevoel. Wellicht dacht hij aan zijn moeder die kortgeleden was gestorven en die heel moeilijk te been was. Een moeder die hem altijd had gesteund. Toen hij als twintiger een arm verloor tijdens een ongeval. Of toen hij weer eens een auto had opgefokt tot 400PK en tijdens het testen het motordeksel door de voorruit ging en hij dit tegen zijn neus kreeg.

Je praat niet graag over zulke dingen. Het legt onze kwetsbaarheid open en bloot op tafel. We willen dat liefst afschermen.

Onze huisdokter is een man die weet wat hij kan en moet zeggen. Bij het eerste bezoek zei hij: "Als zoiets verkeerd gaat dan zit je voor de rest van je leven in een karretje." Ik zei: "Dat is mogelijk. Maar het is ook mogelijk dat ik, in plaats van Liz, hier buitenstap en dat er een Boeing 747 op mijn kop land." Dan zal ik dat niet kunnen navertellen. Dat is het risico van leven. Geen enkele verzekering kan daar wat aan doen.

We zijn nu vijf weken verder.

Met enige fierheid kan ik stellen dat de bezorgde dokter voor verlichting van de pijn heeft gezorgd. De genezing dat was mijn werk. Het is een feit dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen mentale ondersteuning en genezing.

Ik denk dat ik dit nog vele jaren zal kunnen gebruiken als stevig argument in de onvermijdelijke discussies die eigen zijn aan een lang huwelijk. Dus van de trap vallen heeft ook nog voordelen, soms...

Liz kruipt nu stilaan uit de lappenmand. Ergens begin ik een zweem van jaloezie te bespeuren. Haar status van keizerin in het huishouden werd slechts even door mij aan het wankelen gebracht doordat ik sommige huishoudelijke taken op gebrekkige wijze overnam. Ik noteerde dat ik voortdurend fouten maakte. De wasmachine moest niet op vijf staan maar op vier. De droogkast moest je wat laten openstaan en niet onmiddellijk de was eruit nemen. Niet dat er geen appreciatie was voor mijn werk, dat was er wel. Maar ik had de indruk dat ze toch liever zelf het brood smeerde en een omelet klaarmaakte voor ontbijt. Feministen zullen het hier wel niet mee eens zijn. Uiteindelijk zal de geschiedenis uitwijzen of het aureool van de vrouw aan de haard al dan niet thuishoort in het rariteitenkabinet of niet.

Mijn vrouw werkt graag, dat is duidelijk. Hoeft ze daarom te zeggen: "Nu weet ge maar pas wat ik zo allemaal moet doen in het huishouden," of "Ja, gij beseft niet dat ik elke dag om zeven uur bezig ben," of "Nu is het wel genoeg geweest ik ben al dertien uur in het gareel." Dit laatste is moeilijk te ontkennen nu ze inderdaad in een gareel rondloopt.

Ik wil graag toegeven dat zij veel werkt, als zij ook toegeeft dat ik veel werk. Of dat ik minstens evenveel doe.

Ze krijgt er nog een boeket met mooie bloemen bij.

Sam